

Arrest

nr. 282 974 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X/ XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 oktober 2019.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 30 april 2021.

1.2. Verzoekster, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 14 oktober 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 20 oktober 2021.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 december 2021 overgemaakt aan het CGVS. Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 11 mei 2022.

1.3. Op 30 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 augustus 2022 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van D. L. A., J. D. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u geboren in San Pedro Sacatepéquez in het departement Guatemala. U woonde daar zo goed als heel uw leven. U bent sinds 2010 gehuwd met J.(...) E.(...) P.(...) I.(...) d.(...) d.(...) L.(...) (DVZ (...); CGVS (...)). Jullie hebben samen drie kinderen (DVZ (...): K.(...) D.(...) d.(...) P.(...), J.(...) Da.(...) d.(...) L.(...) P.(...) en S.(...) Day.(...) d.(...) L.(...) P.(...)). U vervulde uw middelbaar onderwijs niet. U werkte eerst als kleermaker en vervolgens als taxichauffeur van een tuktuk. Dit deed u eerst voor iemand anders, maar sinds 2013 deed u het als zelfstandige en had u uw eigen zaak.

Toen u als kleermaker werkte, diende u sinds 2008 maandelijks tussen de 300 en de 500 quetzales aan afpersing te betalen. In 2010 begon u echter als taxichauffeur te werken en verscheen er een gewapende man die geld van u eiste. U moest sinds dan 50 quetzales per dag betalen. Na verloop van tijd steeg deze afpersing tot respectievelijk 100 en 150 quetzales per dag. De bendeleden kwamen niet elke dag langs, maar telkens ze u aanspraken diende u hen geld te geven en dan hielden ze bij hoeveel u al had betaald. Op het einde van de maand belden ze u dan op en gaven ze u door hoeveel u nog diende te betalen voor die maand.

Eind 2015 werd u ook tegengehouden door patrulleros. Dit is een soort burgerwacht die het heft in eigen handen heeft genomen in de strijd tegen de bendes, maar nu zou geïnfiltreerd zijn door bendeleden. U vermoedt dat dit was omdat u een betaalachterstand had en dat ze door de bendeleden werden gestuurd. Ze hielden u tegen toen u met klanten in de tuktuk aan het rijden was en maanden u aan om uit te stappen. Ze zeiden dat u de tuktuk gestolen had en dat u waarschijnlijk ook drugs vervoerde in de zetels. Daarop sloegen ze de tuktuk kapot en iemand hield ook een mes tegen uw keel. U en uw klanten dienden zich ook uit te kleden. De dag nadien werd u opgebeld met de boodschap dat u nu had gezien waartoe ze in staat waren en dat u uw schulden moest rechtzetten.

Rond 15 januari 2016 besliste u dat u de afpersing niet langer wilde betalen, aangezien het veel geld werd. Vijf dagen nadat u deze beslissing nam, op 20 januari 2016, werd u aangevallen en neergeschoten door bendeleden. U wilde een winkel binnengaan toen een motor voor u stopte. Ze zeiden dat ze u gingen neerschieten omdat u beslist had niet meer te betalen. Hij schoot u in uw borst, in uw rug en ook twee keer in uw been. U kon op een bus springen die passeerde maar dan werd u ook nog in uw arm geraakt. U lag nadien drie dagen in het ziekenhuis en nam iemand in dienst die voor u met de tuktuk reed zodat u in het onderhoud van uw familie kon voorzien. U betaalde ook de achterstallige afpersing van 800 quetzales via een vriend die dit aan de bendeleden bezorgde. In maart 2016 hernam u uw job als taxichauffeur terug zelf en diende u nog steeds het afpersingsgeld te betalen, wat u deed tot in 2019.

In juni of juli 2019 besliste u opnieuw dat u de afpersing niet meer verder wilde betalen. U deed alsof u uw tuktuk verkocht had en had het uiterlijk ervan veranderde zodat het leek alsof die van een andere eigenaar was. Nadien verhuurde u uw tuktuk ook. De bendeleden belden u nadien niet meer in verband met de betalingen en u werd ook niet meer tegengehouden om te betalen.

Op 22 juli 2019 werd u overvallen. Hierbij werd uw gsm gestolen. U deed hiervoor aangifte in bij de politie. U vermoedt dat dit was omdat u de afpersing niet meer betaalde. Een maand later, op 22 augustus 2019, kreeg u bedreigingen via sms. Ze zeiden dat u hen geld moest en dat ze u niet konden vinden. Ze zouden dan uw familie, uw vrouw en kinderen, aanvallen. Ook zeiden ze dat ze wisten dat uw broer E.(...) O.(...) d.(...) L.(...) A.(...) (DVZ 8919187; CGVS 1923615) ook afpersingsgeld betaalde. U deed op 23 augustus 2019 wederom aangifte in bij de politie.

U verliet Guatemala op 24 september 2019 samen met uw broer E.(...) O.(...) en kwam de volgende dag aan in België. Op 2 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u vermoord te worden.

Na uw vertrek ging uw vrouw met de kinderen naar het gehucht Buenavista, waar uw familie eveneens een huis bezat. In 2020 gingen uw kinderen daar ook naar school, maar enkele mensen op motoren kwamen daar regelmatig controles uitvoeren en uw kinderen in het oog houden. Uiteindelijk verliet uw echtgenote twee jaar na u eveneens het land, samen met uw drie kinderen. Ook de dochter van uw broer, N.(...) S.(...) d.(...) L.(...) C.(...) (DVZ (...); CGVS (...)), verliet Guatemala en dit op 10 februari 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte; uw paspoort; uw identiteitskaart; een aangifte dd. 27.08.2019; een aangifte dd. 24.07.2019; een getuigenverklaring bij het parket dd. 02.09.2019; een document betreffende de aanvraag van beschermingsmaatregelen; documenten van uw eigen zaak; een cédula de Vecindad; het inschrijvingsbewijs van uw voertuig; uw rijbewijs; een autorisatie van de Guatemalaanse overheid dat u binnen het openbaar vervoer mag werken; een medisch attest met een beschrijving van uw littekens; uw huwelijksakte; de geboorteakte van uw echtgenote; de geboorteaktes van uw drie kinderen; foto's van uw echtgenote en uw kinderen; foto's van uw tuktuk; een sms-bericht. Uw echtgenote legt daarbovenop ook nog volgende documenten neer: haar paspoort; de paspoorten van uw kinderen; haar identiteitskaart; een aangifte dd. 27.09.2021; een document betreffende de aanvraag van beschermingsmaatregelen; een oproepingsbrief van het parket en een getuigenverklaring bij het parket dd. 27.09.2021.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

Voorafgaandelijk aan de analyse van de verklaringen van u en uw echtgenote kan er worden op gewezen dat de door u neergelegde kopieën van aangiftes en andere stukken van de politie of het parket op zich niet kunnen volstaan om de door u ingeroepen feiten aannemelijk te maken. Enerzijds gaat het hier immers over stukken die zijn gebaseerd op uw eigen verklaringen, en bijgevolg ook voor manipulatie vatbaar zijn. Anderzijds blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde landeninformatie dat er door de endemische corruptie in Guatemala talrijke frauduleuze documenten in omloop zijn. Het gaat hier dan zowel om vervalste stukken als over officiële stukken die op frauduleuze wijze, via corruptie van ondermeer politiemensen en medewerkers van het bureau van de procureur, bekomen zijn. De bewijskracht van Guatemalaanse stukken moet dan ook als laag worden beschouwd en zij kunnen dan ook enkel gezien worden als een ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. In uw geval moet echter worden vastgesteld dat de talrijke discrepanties in uw verklaringen, alsmede tussen de verklaringen van u en uw echtgenote en tussen jullie verklaringen en de neergelegde stukken, deze geloofwaardigheid teniet doen.

In de eerste plaats leggen u en uw echtgenote namelijk erg tegenstrijdige verklaringen af over het begin van de beweerde afpersing. Zo stelt u eerst dat de afpersing startte in 2010 (CGVS, p.11) om daarna te stellen dat u voorheen bij uw vorige job als kleermaker ook reeds afpersing diende te betalen (CGVS, p.15). Uw vrouw stelt dan weer tijdens haar interview bij de DVZ dat de afpersingen zo'n twee jaar voor uw vertrek startten, dus in 2017 (vragenlijst CGVS bij de DVZ (...), vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS beweert ze dan weer dat de afpersing begon in 2009, wat volgens haar ongeveer een jaar was nadat u uw tuktuk had gekocht (CGVS (...), p.11). U stelde echter dat u pas sinds 2010 als taxichauffeur (CGVS, p.15) werkte en pas sinds 2013 als zelfstandige (CGVS, p.7), wat het des te vreemder maakt dat uw vrouw de start van de afpersing dan toch in 2009 situeert. Voorts stelt ze in de getuigenverklaring bij het parket dat de problemen met u en de bende in 2018 startten (document 14). Ten slotte is het ook nog opmerkelijk dat u de start van de afpersing in 2010 situeert (CGVS, p.11) en stelt dat het was omdat u een zaak had (CGVS, p.15), maar eigenlijk pas in 2013 uw eigen zaak opstartte en als zelfstandige begon te werken met de tuktuk (CGVS, p.7). Deze tegenstrijdigheden doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw afpersingsverhaal.

Voorts slagen u en uw echtgenote er evenmin in om gelijklopende verklaringen af te leggen over hoe de afpersing verliep en zijn jullie verklaringen zowel intern als onderling tegenstrijdig. Zo stelt uw echtgenote dat u maandelijks zo'n 1000 quetzales diende te betalen en dit dan telkens op het einde van de maand op een bepaalde plaats in een vuilbak diende achter te laten (CGVS (...), p.15). In haar getuigenverklaring

bij het parket (document 14) stelt ze dat u voornamelijk telefonisch gecontacteerd werd en zo werd afgeperst. Daarentegen stelt u dat ze dagelijks een vast bedrag vroegen dat doorheen de tijd toenam (CGVS, p.12) om vervolgens te stellen dat er geen vast bedrag was en dat het random was, en dat u moest betalen wanneer ze u tegenhielden (CGVS, p.14). Gevraagd hoeveel u dan ongeveer schatte per maand kwijt te zijn aan afpersing toen u als taxichauffeur werkte, antwoordt u dat het zo'n 4 à 5000 quetzales was (CGVS, p.16). Nadien begint u dan weer over de verhoging van het bedrag van 50 naar 100 en stelt u dat ze ook opbelden (ibid.). Gewezen op de onduidelijkheid van uw verklaringen en gevraagd om toch een wat duidelijker beeld te scheppen van hoe de afpersing nu feitelijk verliep, concludeert u dat de bende u dagelijks een bepaald bedrag quetzales vroegen, wat neerkomt om een bepaald maandelijks bedrag (ibid.). U vervolgt dat het startte met 50 quetzales per dag en dat het dan doorheen de tijd toenam tot 100 en 150 quetzales per dag (ibid.). Ook verduidelijkt u dat de bende dit bedrag niet dagelijks kwam innen, maar dat ze af en toe doorheen de maand komen en dan geld vragen (CGVS, p.17). Op het einde van de maand bellen ze u dan met het bedrag dat u al dan niet nog verschuldigd bent (ibid.). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de bendes een dagbedrag opleggen en dit dan niet op een consequenter manier dan degene door u geschetst komen innen. Ook indien ze een maandbedrag willen, is het logischer dat ze dan wel één maal per maand het geld van u zouden innen en als ze een dagtarief opleggen, is het niet meer dan logisch dat ze dit dan ook dagelijks innen of de eerstvolgende keer de achterstallen opeisen. Jullie inconsistente verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde afpersing. Ook kan er verwacht worden dat u, indien u werkelijk afgeperst werd, een duidelijker beeld zou kunnen scheppen van hoe die afpersing verliep. Ook het feit dat u zelf doorheen de maand niet bijhield hoeveel u reeds betaald had (CGVS, p.17), is opmerkelijk. Dit domineerde uw leven namelijk dusdanig dat het u er uiteindelijk toe zou aanzetten het land te verlaten en tevens zou u ook al eens zijn neergeschoten omwille van de afpersing (CGVS, p.12). Dat u dan niet zou bijhouden hoeveel geld u aan gewapende mannen, waarvan de reputatie u waarschijnlijk niet onbekend is, houdt weinig steek en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering afgeperst te worden.

Daarnaast is het ook frappant dat noch u noch uw echtgenote kunnen duiden met welke bende jullie de problemen zouden hebben gehad. Jullie weten namelijk geen van beide welke bende de controle had in de buurt waar jullie woonde, noch welke bende het geld van jullie vroeg (CGVS (...), p.5; CGVS, p.13). Dit ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van jullie relaas, gezien er redelijkerwijs verondersteld kan worden dat u deze info wel heeft. U stelt bovendien zelf dat u regelmatig getuige was van de bende-activiteiten gezien u zich zo vaak op straat bevond omwille van uw werk (CGVS, p.14). Dat u desondanks toch niet zou weten welke bende het is die daar constant rondhangt en welke bende u afpersingsgeld vroeg, is dan ook niet aannemelijk.

Vervolgens vertelt u dat u in januari 2016 werd neergeschoten omdat u de afpersing niet meer wenste te betalen (CGVS, p.12). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat dit incident zich in maart 2016 voordeed (vragenlijst CGVS bij de DVS, vraag 5). Uw vrouw daarentegen stelt dat het schietincident zich in 2009 voordeed (CGVS (...), p.20). Deze grote discrepanties roepen dan ook vragen op omtrent de geloofwaardigheid ervan. Bovendien stelde uw vrouw eerder dat de afpersing pas in 2017 en in 2018 begon, wat het des te vreemder maakt dat u dan volgens u reeds in 2016 al zou zijn neergeschoten omwille van het niet-betalen van de afpersing. De bewering van uw vrouw dat het schietincident in 2009 was, wordt dan weer verder onderuitgehaald door uw bewering dat u pas in 2010 met de tuktuk begon te rijden en pas vanaf dan werd afgeperst (CGVS, p.12). Dat u desondanks volgens uw vrouw reeds een jaar voordat de afpersing begon werd neergeschoten net omwille van die afpersing houdt dan ook geen steek. Bijgevolg kan er worden geconcludeerd dat jullie geen zicht wensen te bieden op de werkelijke omstandigheden waarin u zou zijn neergeschoten. Bovendien legt u ook geen enkel document neer ter staving van de context waarin u werd neergeschoten. Nochtans kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat u van een dergelijk ernstig incident wel medische en juridische of politiedocumenten van kan voorleggen. U legt echter enkel een medisch attest neer met een beschrijving van uw littekens dat in België werd opgemaakt. Daaruit kan dan weer niks worden afgeleid over waar, wanneer of in welke context u zou zijn neergeschoten, noch of deze littekens werkelijk te wijten zijn aan een schietincident.

Vervolgens haalt u ook een incident aan waarbij enkele patrulleros uw tuktuk vernietigden toen ze op zoek waren naar drugs (CGVS, p.18). U linkt dit eveneens aan de afpersing, maar gezien u niet kan overtuigen dat u werkelijk werd afgeperst kan er evenmin een link mee worden vastgesteld. Ook is het opmerkelijk dat uw vrouw dit incident pas vermeldt wanneer ze er specifiek naar wordt gevraagd (CGVS (...), p.21). Bovendien legt ze geenszins een link tussen dit incident en de afpersing en vermoedt ze zelfs dat de patrulleros toen ook effectief een bepaalde hoeveelheid drugs vonden (ibid.). Voorst blijkt niet dat u nadien nog problemen kende met de patrulleros of dat er een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uwen hoofde is vast te stellen aangaande dit incident. Bovendien staat jullie algemene geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling door jullie flagrante tegenstrijdigheden

en ongeloofwaardige verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van dit incident eveneens in vraag gesteld kan worden.

Tevens haalt u aan dat u in juli 2019 werd overvallen en dat uw gsm daarbij werd gestolen (CGVS, p.12, 23). U linkt dit wederom aan de afpersing omdat u in juni of juli 2019 opnieuw had beslist om te stoppen met de afpersing (CGVS, p.23). Echter leggen u en uw vrouw in dit verband wederom tegenstrijdige verklaringen af. Zo zou u volgens uw vrouw heel de tijd tot aan uw vertrek uit het land in oktober 2019 steeds de afpersing betaald hebben opdat u op een goede manier het land kon verlaten en een mogelijk incident kon vermijden (CGVS (...), p.21). Ze haalt daarnaast nergens aan dat uw gsm werd gestolen, maar stelt wel dat u deze kwijtraakte (CGVS (...), p.11). Daarentoeft legt ze echter wederom erg vage en incoherente verklaringen af. Zo stelt ze eerst dat de diefstal van uw gsm het begin van alles was en dat de bendeleden nadien dan telkens een gsm achterlieten in uw wagen om u zo af te persen (ibid.). Nadien vermeldt ze daar echter niks meer over en stelt ze, gevraagd naar wat dat nu juist was met die verloren gsm, dat de bendeleden zo haar telefoonnummer konden bemachtigen en haar dan nadien begonnen te contacteren (CGVS (...), p.22). Over het bericht met de bedreiging dat u dan nadien op uw gsm zou hebben ontvangen en dat u op een erg vage manier linkt aan de diefstal van uw gsm (CGVS, p.23), weet ze dan weer niks (CGVS (...), p.23). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de diefstal van uw gsm en de problemen die u daaraan linkt. De aangifte die u dd. 24.07.2019 deed over de diefstal van uw gsm kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze werd namelijk opgemaakt op basis van uw verklaringen en niet gebaseerd is op een onafhankelijk onderzoek. Bijgevolg is de bewijswaarde beperkt. U linkt deze problemen vervolgens ook aan die van uw broer E.(...) O.(...) en stelt dat ze in het bericht vermelden dat ze wisten dat uw broer ook werd afgeperst (CGVS, p.23). Echter dient er in dit verband te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met de aangifte dd. 27/08/2019 die u daarvoor deed bij het parket. Daarin staat namelijk dat u werd opgebeld door een nummer dat u herkende, aangezien het hetzelfde was dat uw broer had gebeld en afgeperst. Daarom besloot u niet op te nemen. Nadien zouden ze u ook tekstberichten hebben gestuurd. Ook spreekt u in de aangifte over een achtervolging door een witte wagen, waar u noch bij DVZ noch op de zetel van het CGVS gewag van maakt. Deze zaken ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tevens legde u nadien op 9 september 2019 een getuigenverklaring af bij het parket waarin u stelt dat u werd opgebeld door het nummer dat uw broer afperste en niet opnam, maar dat dit de enige keer was en u nadien niet meer werd lastiggevallen. Dit is wederom tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het sms-bericht dat u in dit verband aanbrengt, kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten. Om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien stemt de inhoud van dit bericht wederom niet overeen met uw verklaringen. U stelt namelijk dat in het bericht verwezen werd naar uw broer en dat erin stond dat u hen geld moest en dat ze u niet konden vinden. Ze zouden dan uw familie, uw vrouw en kinderen, aanvallen (CGVS, p.23). In het bericht dat u neerlegt ter staving staat enkel vermeld dat iemand iets zal overkomen nu u die zet heeft gedaan en dat ze alles controleren. Er staat nergens een verwijzing in naar geld dat u hen nog zou moeten, noch naar uw broer of uw familie. Dit onderstreept dan ook nog verder de ongeloofwaardigheid van deze bedreiging. Ten slotte dient in dit verband ook nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw relaas over de redenen waarom u El Salvador verliet of er niet naar zou kunnen terugkeren dit dreigbericht niet spontaan vermeldt (CGVS, p.11-12), hetgeen de geloofwaardigheid ervan nog verder ondermijnt.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde afpersing en de daaraan gelinkte vervolgingsfeiten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die uw vrouw als gevolg ervan na uw vertrek uit het land zou hebben gehad; zijnde achtervolgingen (CGVS (...), p.14), afpersing (CGVS (...), p.11) en pogingen tot het meenemen van uw oudste zoon (CGVS (...), p.13). Bovendien zijn er aangaande de door uw vrouw aangehaalde telefoontjes en afpersing eveneens nog flagrante tegenstrijdigheden op te merken die de geloofwaardigheid ervan nog verder op de helling zetten.

Zo stelt ze, gevraagd naar wanneer ze voor het eerst werd opgebeld, dat dit één maand was voordat ze de tickets naar België kocht (CGVS (...), p.12), wat 15 dagen voor het vertrek op 13 oktober 2021 was (CGVS (...), p.10). Nadien stelt ze echter dat ze voorheen ook al werd gebeld, maar nooit opnam (ibid.). Uiteindelijk zou ze dan reeds sinds januari 2020 gebeld zijn (ibid.). Vervolgens stelt ze dat ze deze telefoontjes niet opnam omdat het erg opdringerig was en het ene telefoontje na het andere (ibid.). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer dat ze maandelijks gebeld werd (CGVS (...), p.16). Deze incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Tevens stelt ze dat, als gevolg van het niet antwoorden op de telefoons, de bendeleden haar opbelden om te zeggen dat ze iets wilden en dat ze haar gezien hadden (CGVS (...), p.13). Dit houdt echter weinig steek gezien uw echtgenote volhoudt dat ze nooit opnam (CGVS (...), p.12). Tevens is het weinig aannemelijk dat de bendeleden meer dan een jaar elke maand bellen en dat uw echtgenote dat dan ook zonder ernstige gevolgen kan negeren (CGVS (...), p.13), zeker gezien de bendeleden zouden geweten hebben waar jullie

wonen (CGVS, p.23; CGVS (...), p.14). Indien ze uw echtgenote werkelijk iets wilden aandoen, hadden ze haar wel gemakkelijk weten te vinden.

Voorts is het niet aannemelijk dat uw echtgenote de telefoontjes meer dan een jaar negeert, maar dan plots beslist om uit nieuwsgierigheid toch een keer op te nemen (CGVS (...), p.16). Nochtans stelde ze eerder dat ze deze telefoontjes aan uw problemen linkte en dat ze bang was om op te nemen (CGVS (...), p.12). Tevens legt ze aangaande de vraag voor geld ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt ze bij de DVZ dat de bende haar 50 000 quetzales per maand vroegen (Vragenlijst CGVS bij DVZ (...), vraag 5). Over 10 000 quetzales rept ze daar met geen woord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt ze dan weer dat de bende haar eerst 10 000 quetzales per maand vroegen en als ze dat niet kon betalen, diende ze éénmalig 50 000 quetzales te betalen opdat ze haar met rust zouden laten (CGVS (...), p.17). De incoherenties in haar verklaringen ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid ervan. Op basis van het bovenstaande worden de ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïmpliceerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De geboorteaktes, paspoorten, identiteitskaarten, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten namelijk louter persoonsgegevens van u en uw gezin die in deze beslissing niet ter discussie staan. De documenten aangaande uw zaak, de cédula de Vecindad, het inschrijvingsbewijs van uw voertuig, de foto's van uw tuktuk en de autorisatie van de Guatemalteekse overheid dat u binnen het openbaar vervoer mag werken tonen enkel aan dat u een zaak had waarbij u diensten verleende die onder openbaar vervoer vallen. Ze staven echter op geen enkele manier de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Uit de foto's van uw kinderen en uw echtgenote kan evenmin iets worden afgeleid over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van P. I. d. d. L., J. E. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u geboren in San Pedro Sacatepéquez in het departement Guatemala, waar u tevens heel uw leven woonde. U bent gehuwd met J.(...) D.(...) d.(...) L.(...) A.(...) (DVZ (...); CGVS (...)) en samen hebben jullie drie kinderen (DVZ (...)): K.(...) D.(...) d.(...) P.(...), J.(...) Da.(...) d.(...) L.(...) P.(...) en S.(...) Day.(...) d.(...) L.(...) P.(...). U ging naar school tot de derde graad van het lager onderwijs en werkte vervolgens in verschillende fabrieken als naaister. In 2018 startte u een carwash en een cevichería in Buenavista, een gehucht op zo'n 10 à 15 minuten van waar u woonde.

In 2008 of 2009 had uw man een vervoermiddel gekocht. De bende kwam daar ongeveer een jaar later achter en vroegen hem daarop om afpersingsgeld. Uw man wilde dat echter niet betalen en werd daarop neergeschoten. De afpersing duurde nadien gewoon door tot hij het land verliet in 2019 en hij betaalde dit ook tot aan zijn vertrek.

In april 2019 kwam uw man naar huis om iets op te halen. U merkte dat hij erg nerveus was en u zag ook dat er twee personen vanachter op z'n tuktuk zaten. Blijkbaar hadden die uw man bedreigd en 1000 quetzales van hem gevraagd. Dit kwam hij dan ook thuis ophalen. U bent dan samen met uw man op de tuktuk gestapt en ze bedreigden hem met een pistool. U besepte dit echter niet. Ze maanden uw man aan naar een bepaalde straat te rijden, maar u kon ervoor zorgen dat hij stopte op een drukke plaats. Daarop stapten de twee mannen uit en zo konden jullie aan hen ontkomen. U vermoedde dat ze uw echtgenoot wilden neerschieten. Hij betaalde de 1000 quetzales niet. Ook moest uw man elke maand een bepaald bedrag betalen. Dit moest hij dan op het einde van de maand achterlaten op enkele kruispunten van het park en daar in een vuilbak gooien.

Sinds januari 2020 kreeg u regelmatig telefoontjes. U antwoordde hier nooit op maar een maand voordat u de tickets naar België kocht, omstreeks september 2021, nam u wel op. Degene die u aan de lijn had, vermoedelijk een bendelid, vroeg u om elke maand 10 000 quetzales te betalen. Ook vermeldde hij de namen van uw kinderen en dat ze wisten waar ze naar school gingen. U wilde dit geld niet betalen en twee dagen later werd u opnieuw opgebeld door een ander nummer. Daarbij zeiden ze dat als u de 10 000 quetzales per maand niet kon betalen u éénmalig 50 000 quetzales moest betalen opdat ze u niet meer zouden lastig vallen. Ook wisten ze dat uw man zich in België bevond. U heeft dat geld nooit betaald en besloot tevens om een aangifte te doen bij de politie.

In juli 2021 was uw zoon op een dag boodschappen aan het doen. Hij had een auto gezien en ze gebaarden naar hem dat hij moest instappen. Hij deed dit echter niet en kwam snel naar huis. U ging dan snel naar buiten om te kijken of u die wagen nog zag, maar dat was niet het geval. Ze hielden uw oudste zoon verschillende keren in het oog en het gebeurde in juni en juli 2021 in totaal zo'n drie à vier keer dat ze hem wilden meenemen.

U verliet Guatemala samen met uw drie kinderen op 13 oktober 2021 en kwam de volgende dag aan in België. Op 20 oktober 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u dat ze u en uw familie zullen vermoorden.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw geboorteakte; de geboorteakte van uw echtgenoot; de geboorteaktes van uw drie kinderen; uw identiteitskaart; de identiteitskaart van uw echtgenoot; uw paspoort; het paspoort van uw echtgenoot; de paspoorten van uw drie kinderen; een aangifte dd. 27.08.2019; een aangifte dd. 24.07.2019; een getuigenverklaring bij het parket dd. 02.09.2019; twee documenten betreffende de toekenning van beschermingsmaatregelen; documenten van de zaak van uw echtgenoot; een cédula de Vecindad; het inschrijvingsbewijs van uw echtgenoot zijn voertuig; het rijbewijs van uw echtgenoot; een autorisatie van de Guatemalaanse overheid dat uw echtgenoot binnen het openbaar vervoer mag werken; een medisch attest met een beschrijving van de littekens van uw echtgenoot; uw huwelijksakte; een aangifte dd. 27.09.2021 en een oproepingsbrief van het parket.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot J.(...) D.(...) d.(...) L.(...) A.(...) (DVZ (...); CGVS (...)) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *“beginnelsen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur”* en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en het *“recht verhoord te worden”*.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke manier zij artikel 24 van het Handvest, dat de rechten van het kind omvat, geschonden achten. Verder verduidelijken verzoekende partijen evenmin hoe “*het recht verhoord te worden*” in casu zou zijn geschonden. Deze onderdelen van het middel, worden dan ook niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) de kopieën van aangiftes en andere stukken van de politie of het parket die verzoekende partijen voorleggen kunnen op zich niet volstaan om de door hen ingeroepen feiten aannemelijk te maken daar (a) zij enerzijds zijn gebaseerd op verzoekers' eigen verklaringen, (b) uit de landeninformatie blijkt dat er in Guatemala talrijke frauduleuze documenten in omloop zijn wat de bewijskracht van Guatemalaanse stukken laag maakt en (c) deze documenten niet worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen gelet op de talrijke discrepanties in de verklaringen van verzoekende partijen, alsmede tussen hun verklaringen onderling en tussen hun verklaringen en de neergelegde stukken;
- (ii) verzoekende partijen leggen erg tegenstrijdige verklaringen af over het begin van de beweerde afpersing;
- (iii) verzoekende partijen slagen er evenmin in om gelijklopende verklaringen af te leggen over hoe de afpersing verliep; hun verklaringen zijn zowel intern als onderling tegenstrijdig in dit verband;
- (iv) het is frappant dat verzoekende partijen niet kunnen duiden met welke bende zij de problemen zouden hebben gehad;
- (v) verzoekende partijen leggen inconsistente verklaringen af over het incident waarbij verzoeker zou zijn neergeschoten; zij wensen geen zicht te bieden op de werkelijke omstandigheden waarin hij werd neergeschoten, terwijl nochtans redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij medische, juridische en/of politiedocumenten kunnen voorleggen in dit verband; het medisch attest met een beschrijving van verzoekers littekens zegt niets over waar, wanneer of in welke context hij zou zijn neergeschoten, noch of deze littekens werkelijk te wijten zijn aan een schietincident;
- (vi) wat betreft het incident waarbij enkele ‘*patrulleros*’ verzoekers ‘*tuktuk*’ zouden hebben vernietigd op zoek naar drugs, moet worden opgemerkt dat er geen link kan worden vastgesteld met de ongeloofwaardig geachte afpersing, verzoekster dit incident pas vermeldt wanneer ze er specifiek naar

wordt gevraagd, zij bovendien geen link maakt met de afpersing en voorts niet blijkt dat verzoeker nadien nog problemen kende met de 'patrulleros' of dat er een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hunner hoofde is vast te stellen in verband met dit incident;

(vii) aangaande de overval in juli 2019 waarbij verzoekers gsm werd gestolen leggen verzoekende partijen onderling opnieuw tegenstrijdige verklaringen af en de aangifte d.d. 24 juli 2019 kan geen ander licht werpen op deze vaststellingen nu zij werd opgemaakt op basis van verzoekers verklaringen;

(viii) in zoverre verzoeker de problemen linkt aan deze van zijn broer E. O. en stelt dat ze in het bericht vermelden dat ze wisten dat zijn broer ook werd afgeperst, moet worden opgemerkt dat zijn verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met de aangifte d.d. 27 augustus 2019, alsook dat hij tijdens zijn relaas over de redenen waarom hij El Salvador verliet of er niet naar zou kunnen terugkeren dit dreigbericht niet spontaan vermeldt;

(ix) daar er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde afpersing en daaraan gelinkte vervolgingsfeiten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster als gevolg ervan na verzoekers vertrek uit het land zou hebben gehad: zijnde achtervolgingen, afpersing en poging tot het meenemen van hun oudste zoon. Bovendien zijn er aangaande de door verzoeksters aangehaalde telefoontjes en afpersing eveneens flagrante tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op te merken die de geloofwaardigheid ervan nog verder op de helling zetten;

(x) er bestaat voor burgers in Guatemala actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(xi) de overige documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Guatemala vermoord te zullen worden door bendes omwille van de afpersingen waarmee zij te maken kregen.

2.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst hebben verlaten of er niet naar kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over het begin van de beweerdte afpersing van verzoeker door de bendes:

"Zo stelt u eerst dat de afpersing startte in 2010 (CGVS, p.11) om daarna te stellen dat u voorheen bij uw vorige job als kleermaker ook reeds afpersing diende te betalen (CGVS, p.15). Uw vrouw stelt dan weer tijdens haar interview bij de DVZ dat de afpersingen zo'n twee jaar voor uw vertrek startten, dus in 2017 (vragenlijst CGVS bij de DVZ (...), vraag 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS beweert ze dan weer dat de afpersing begon in 2009, wat volgens haar ongeveer een jaar was nadat u uw tuktuk had gekocht (CGVS (...), p.11). U stelde echter dat u pas sinds 2010 als taxichauffeur (CGVS,

p.15) werkte en pas sinds 2013 als zelfstandige (CGVS, p.7), wat het des te vreemder maakt dat uw vrouw de start van de afpersing dan toch in 2009 situeert. Voorts stelt ze in de getuigenverklaring bij het parket dat de problemen met u en de bende in 2018 startten (document 14). Ten slotte is het ook nog opmerkelijk dat u de start van de afpersing in 2010 situeert (CGVS, p.11) en stelt dat het was omdat u een zaak had (CGVS, p.15), maar eigenlijk pas in 2013 uw eigen zaak opstartte en als zelfstandige begon te werken met de tuktuk (CGVS, p.7). Deze tegenstrijdigheden doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw afpersingsverhaal."

Verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift aan dat hun verklaringen onderling niet met elkaar vergeleken kunnen worden aangezien verzoeker meermaals heeft gemeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat het om oude feiten ging en hij zich niet meer alles precies herinnert, alsook dat verzoekster pas sinds 2016 op de hoogte is van de afpersing. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat het tijdsverloop sinds de beweerde feiten de inconsistenties in hun verklaringen niet kan toedekken. De afpersing kan, gezien deze een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in hun geheugen te zijn gegrift. In dit licht kan ook worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn echtgenote niet onmiddellijk zou hebben ingelicht over de afpersing. Overigens dient erop gewezen dat de bewering dat verzoekster pas in 2016 werd ingelicht over de afpersing door verzoeker niet in overeenstemming is met haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op het CGVS. Zo verklaart zij tijdens haar persoonlijk onderhoud immers dat zij reeds voor het schietincident op haar man, dat zij zelf in 2009 plaatst, op de hoogte was gebracht van het feit dat verzoeker werd afgeperst, doch enkel niet van het feit dat hij gestopt was met betalen (administratief dossier, CGVS verzoekster (hierna: CGVS V), p. 11 en 19). Daarnaast kan worden onderstreept dat verzoekende partijen in België internationale bescherming vragen omwille van afpersingsproblemen met bendes, zodat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze problemen tracht te informeren en hieromtrent coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen, *quod non*.

In zoverre verzoekende partijen voorts in het verzoekschrift opmerken dat verzoeker doorheen zijn leven meerdere keren geconfronteerd werd met afpersing, maar de aanleiding van zijn vlucht toe te schrijven is aan de afpersing die begon toen hij zijn activiteit van *tuk tuk* is begonnen rond 2010 waarbij het onbelangrijk is of dit al dan niet als bediende of zelfstandige was, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het impliciet ontkennen van de overige afgelegde verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Verder doet de vaststelling dat verzoekende partijen uiteenlopende verklaringen afleggen over hoe de afpersing precies verliep afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen terecht overwogen als volgt:

"Voorts slagen u en uw echtgenote er evenmin in om gelijklopende verklaringen af te leggen over hoe de afpersing verliep en zijn jullie verklaringen zowel intern als onderling tegenstrijdig. Zo stelt uw echtgenote dat u maandelijks zo'n 1000 quetzales diende te betalen en dit dan telkens op het einde van de maand op een bepaalde plaats in een vuilbak diende achter te laten (CGVS (...), p.15). In haar getuigenverklaring bij het parket (document 14) stelt ze dat u voornamelijk telefonisch gecontacteerd werd en zo werd afgeperst. Daarentegen stelt u dat ze dagelijks een vast bedrag vroegen dat doorheen de tijd toenam (CGVS, p.12) om vervolgens te stellen dat er geen vast bedrag was en dat het random was, en dat u moest betalen wanneer ze u tegenhielden (CGVS, p.14). Gevraagd hoeveel u dan ongeveer schatte per maand kwijt te zijn aan afpersing toen u als taxichauffeur werkte, antwoordt u dat het zo'n 4 à 5000 quetzales was (CGVS, p.16). Nadien begint u dan weer over de verhoging van het bedrag van 50 naar 100 en stelt u dat ze ook opbelden (ibid.). Gewezen op de onduidelijkheid van uw verklaringen en gevraagd om toch een wat duidelijker beeld te scheppen van hoe de afpersing nu feitelijk verliep, concludeert u dat de bende u dagelijks een bepaald bedrag quetzales vroegen, wat neerkomt om een bepaald maandelijks bedrag (ibid.). U vervolgt dat het startte met 50 quetzales per dag en dat het dan doorheen de tijd toenam tot 100 en 150 quetzales per dag (ibid.). Ook verduidelijkt u dat de bende dit bedrag niet dagelijks kwam innen, maar dat ze af en toe doorheen de maand komen en dan geld vragen (CGVS, p.17). Op het einde van de maand bellen ze u dan met het bedrag dat u al dan niet nog verschuldigd bent (ibid.). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de bendes een dagbedrag opleggen en dit dan niet op een consequentere manier dan degene door u geschetst komen innen. Ook indien ze een maandbedrag willen, is het logischer dat ze dan wel één maal per maand het geld van u zouden innen en als ze een dagtarief opleggen, is het niet meer dan logisch dat ze dit dan ook dagelijks innen of de eerstvolgende keer de achterstallen opeisen. Jullie inconsistente verklaringen doen dan ook afbreuk aan

de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde afpersing. Ook kan er verwacht worden dat u, indien u werkelijk afgeperst werd, een duidelijker beeld zou kunnen scheppen van hoe die afpersing verliep. Ook het feit dat u zelf doorheen de maand niet bijhield hoeveel u reeds betaald had (CGVS, p.17), is opmerkelijk. Dit domineerde uw leven namelijk dusdanig dat het u er uiteindelijk toe zou aanzetten het land te verlaten en tevens zou u ook al eens zijn neergeschoten omwille van de afpersing (CGVS, p.12). Dat u dan niet zou bijhouden hoeveel geld u aan gewapende mannen, waarvan de reputatie u waarschijnlijk niet onbekend is, houdt weinig steek en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering afgeperst te worden.”

In zoverre verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift hekelen dat het CGVS de verklaringen van verzoekster “als basis document” beschouwt terwijl zij nochtans pas na de feiten op de hoogte werd gesteld van de afpersing waardoor zij gewoon niet alles weet over hoe de afpersing liep, kan worden herhaald dat verzoekster zelf verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij al voor 2009 op de hoogte zou zijn geweest van de afpersing, doch enkel niet van het feit dat verzoeker zou zijn gestopt met de betalingen (administratief dossier, CGVS V, p. 11, 19 en 21). Opnieuw dient benadrukt dat verzoekende partijen in België internationale bescherming vragen omwille van afpersingsproblemen met bendes, zodat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze problemen tracht te informeren en hieromtrent coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Verzoekende partijen gaan er bovendien met dit betoog eveneens aan voorbij dat zowel verzoekster, alsook verzoeker zelf inconsistente, opeenvolgende verklaringen afleggen over hoe de afpersing verliep.

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift voorts op dat de verklaringen van verzoeker wel degelijk duidelijk zijn wat betreft het verloop van de afpersing, dat alles blijkbaar wel goed begrepen werd door de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud en zij zich dan ook de vraag stellen waarom in de bestreden beslissingen plots alles verwarrend of tegenstrijdig zou zijn. De Raad wijst er in dit kader vooreerst op dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissingen wordt aangehaald. Verder minimaliseren verzoekende partijen met dit betoog de tegenstrijdigheden in hun verklaringen die in de bestreden beslissingen werden vastgesteld aangaande het afpersingsbedrag, het al dan niet vast karakter van dit bedrag, de frequentie waarmee dit bedrag verschuldigd zou zijn geweest en de plek waar dit bedrag al dan niet diende te worden gedeponneerd. Dit betreft opnieuw bezwaarlijk een dienstig verweer en hiermee vermogen zij niet de terecht vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in hun verklaringen te herstellen. Ten overvloede dient met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat ook volgende elementen hoe dan ook ongeloofwaardig zijn en afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partijen: de door verzoeker geschetste werkwijze van de bende, waarbij zij een dagbedrag zouden opleggen en dit niet op een consequente manier zouden innen, en het feit dat verzoeker zelf niet doorheen de maand bijhield hoeveel hij reeds betaald had, terwijl dit een dermate impact had op zijn leven dat hij zich genoodzaakt zou hebben gezien om zijn land van herkomst te ontvluchten.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoekende partijen niet kunnen duiden met welke bende zij problemen kenden (administratief dossier, CGVS V, p. 5 en CGVS verzoeker (hierna: CGVS M), p. 13). Uit de landeninformatie kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen in onderhavig verzoekschrift, niet zonder meer blijken dat het niet vreemd is dat burgers de naam van de bende die hen afperst niet weten. Integendeel blijkt uit de landeninformatie dat er in Guatemala verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. Het territorium van een bende is vaak duidelijk afgebakend door straten, rivieren, maar ook bijvoorbeeld door graffiti op de muren (UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala*” van januari 2018, p. 14-18). Verder blijkt dat personen die wonen in gebieden van rivaliserende bendes een verhoogd risico lopen om er van te worden verdacht banden te hebben met de rivaliserende bende (*ibid.*, p. 39-40). In deze context is het aldus niet onredelijk om te veronderstellen dat het voor verzoekende partijen van belang is om te weten welke bende de controle uitoefent op het gebied waar zij wonen en/of werken en van hen redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij over deze informatie zouden beschikken, *quod non*. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij door zijn werk op straat regelmatig getuige was van bendeactiviteiten (administratief dossier, CGVS M, p. 13-14). Ook verzoekster geeft aan dat de bendeaanwezigheid een belangrijk element uitmaakte van het dagelijkse leven in hun buurt, waarbij zij zelfs verklaart dat zij “heel eenvoudig [te] herkennen” zijn door hun manier van kleding en hun tatoeages (administratief dossier, CGVS V, p. 5). Gelet op het voorgaande en rekening houdend met het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat zijn belager tatoeages in zijn gezicht had, alsook

op zijn wapen (administratief dossier, CGVS M, p. 13) – dewelke volgens voormelde landeninformatie toegeschreven kunnen worden aan lidmaatschap van een bepaalde bende (UNHCR “*Eligibility Guidelines*”, p. 16), is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partijen geen idee hebben welke bende hen precies zou vervolgen.

2.3.5.2.2. Aangaande het incident waarbij verzoeker neergeschoten zou zijn geweest na zijn weigering om nog het geëiste bedrag te betalen, considereert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt: *“Vervolgens vertelt u dat u in januari 2016 werd neergeschoten omdat u de afpersing niet meer wenste te betalen (CGVS, p.12). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat dit incident zich in maart 2016 voordeed (vragenlijst CGVS bij de DVS, vraag 5). Uw vrouw daarentegen stelt dat het schietincident zich in 2009 voordeed (CGVS (...), p.20). Deze grote discrepanties roepen dan ook vragen op omtrent de geloofwaardigheid ervan. Bovendien stelde uw vrouw eerder dat de afpersing pas in 2017 en in 2018 begon, wat het des te vreemder maakt dat u dan volgens u reeds in 2016 al zou zijn neergeschoten omwille van het niet-betalen van de afpersing. De bewering van uw vrouw dat het schietincident in 2009 was, wordt dan weer verder onderuitgehaald door uw bewering dat u pas in 2010 met de tuktuk begon te rijden en pas vanaf dan werd afgeperst (CGVS, p.12). Dat u desondanks volgens uw vrouw reeds een jaar voordat de afpersing begon werd neergeschoten net omwille van die afpersing houdt dan ook geen steek. Bijgevolg kan er worden geconcludeerd dat jullie geen zicht wensen te bieden op de werkelijke omstandigheden waarin u zou zijn neergeschoten. Bovendien legt u ook geen enkel document neer ter staving van de context waarin u werd neergeschoten. Nochtans kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat u van een dergelijk ernstig incident wel medische en juridische of politiedocumenten van kan voorleggen. U legt echter enkel een medisch attest neer met een beschrijving van uw littekens dat in België werd opgemaakt. Daaruit kan dan weer niks worden afgeleid over waar, wanneer of in welke context u zou zijn neergeschoten, noch of deze littekens werkelijk te wijten zijn aan een schietincident.”*

Verzoekende partijen beargumenteren in het verzoekschrift dat de *protection officer* zelf een fout heeft gemaakt door de vraag te stellen: *“dan 2008 of 2009 werd uw man neergeschoten. Waar gebeurde dat?”*. Zij wijzen er in dit verband op dat verzoekster heeft aangegeven dat dit gebeurde een jaar na de volledige afbetaling van de *tuk tuk*. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd wanneer haar echtgenoot werd beschoten nadat hij weigerde het afpersingsgeld te betalen, hetgeen zij zelf plaatst in 2008-2009, met name een jaar nadat hij de *tuk tuk* aankocht (administratief dossier, CGVS V, p. 11). Het is op deze eigen verklaringen van verzoekster dat de *protection officer* verder bouwt wanneer deze vraagt waar verzoeksters echtgenoot werd neergeschoten en wat er nadien gebeurde (administratief dossier, CGVS V, p. 20). Er dient ten overvloede te worden vastgesteld dat verzoekster, noch haar advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking maakten met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud een fout zou zijn gemaakt door de *protection officer* met betrekking tot een bepaald element uit verzoeksters relaas. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

In zoverre verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar het tijdsverloop sinds de beweerde feiten, merkt de Raad opnieuw op dat dit geen afdoende verschooning kan vormen voor de inconsistenties in hun verklaringen. De aangehaalde gebeurtenis kan, gelet deze een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in het geheugen van verzoekende partijen te zijn gegrift.

2.3.5.2.3. Door in het verzoekschrift te hekelen dat het CGVS het niet weet, beperkten verzoekende partijen zich in wezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij geen afbreuk vermogen te doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissingen waar te dezen terecht wordt overwogen als volgt:

“Vervolgens haalt u ook een incident aan waarbij enkele patrulleros uw tuktuk vernietigden toen ze op zoek waren naar drugs (CGVS, p.18). U linkt dit eveneens aan de afpersing, maar gezien u niet kan overtuigen dat u werkelijk werd afgeperst kan er evenmin een link mee worden vastgesteld. Ook is het opmerkelijk dat uw vrouw dit incident pas vermeldt wanneer ze er specifiek naar wordt gevraagd (CGVS (...), p.21). Bovendien legt ze geenszins een link tussen dit incident en de afpersing en vermoedt ze zelfs dat de patrulleros toen ook effectief een bepaalde hoeveelheid drugs vonden (ibid.). Voorst blijkt niet dat

u nadien nog problemen kende met de patrulleros of dat er een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in uw hoofde is vast te stellen aangaande dit incident. Bovendien staat jullie algemene geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling door jullie flagrante tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen, waardoor de geloofwaardigheid van dit incident eveneens in vraag gesteld kan worden."

2.3.5.2.4. Ook aangaande de beweerde overval in juli 2019, waarbij verzoekers gsm werd gestolen, leggen verzoekende partijen onderling opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. In dit verband staat in de bestreden beslissingen terecht te lezen als volgt:

"Tevens haalt u aan dat u in juli 2019 werd overvallen en dat uw gsm daarbij werd gestolen (CGVS, p.12, 23). U linkt dit wederom aan de afpersing omdat u in juni of juli 2019 opnieuw had beslist om te stoppen met de afpersing (CGVS, p.23). Echter leggen u en uw vrouw in dit verband wederom tegenstrijdig verklaringen af. Zo zou u volgens uw vrouw heel de tijd tot aan uw vertrek uit het land in oktober 2019 steeds de afpersing betaald hebben opdat u op een goede manier het land kon verlaten en een mogelijk incident kon vermijden (CGVS (...), p.21). Ze haalt daarnaast nergens aan dat uw gsm werd gestolen, maar stelt wel dat u deze kwijtraakte (CGVS (...), p.11). Daarentoeft legt ze echter wederom erg vage en incoherente verklaringen af. Zo stelt ze eerst dat de diefstal van uw gsm het begin van alles was en dat de bendeleden nadien dan telkens een gsm achterlieten in uw wagen om u zo af te persen (ibid.). Nadien vermeldt ze daar echter niks meer over en stelt ze, gevraagd naar wat dat nu juist was met die verloren gsm, dat de bendeleden zo haar telefoonnummer konden bemachtigen en haar dan nadien begonnen te contacteren (CGVS (...), p.22). Over het bericht met de bedreiging dat u dan nadien op uw gsm zou hebben ontvangen en dat u op een erg vage manier linkt aan de diefstal van uw gsm (CGVS, p.23), weet ze dan weer niks (CGVS (...), p.23). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de diefstal van uw gsm en de problemen die u daaraan linkt. De aangifte die u dd. 24.07.2019 deed over de diefstal van uw gsm kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze werd namelijk opgemaakt op basis van uw verklaringen en niet gebaseerd is op een onafhankelijk onderzoek. Bijgevolg is de bewijswaarde beperkt. U linkt deze problemen vervolgens ook aan die van uw broer E.(...) O.(...) en stelt dat ze in het bericht vermelden dat ze wisten dat uw broer ook werd afgeperst (CGVS, p.23). Echter dient er in dit verband te worden vastgesteld dat uw verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met de aangifte dd. 27/08/2019 die u daarvoor deed bij het parket. Daarin staat namelijk dat u werd opgebeld door een nummer dat u herkende, aangezien het hetzelfde was dat uw broer had gebeld en afgeperst. Daarom besloot u niet op te nemen. Nadien zouden ze u ook tekstberichten hebben gestuurd. Ook spreekt u in de aangifte over een achtervolging door een witte wagen, waar u noch bij DVZ noch op de zetel van het CGVS gewag van maakt. Deze zaken ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tevens legde u nadien op 9 september 2019 een getuigenverklaring af bij het parket waarin u stelt dat u werd opgebeld door het nummer dat uw broer afperste en niet opnam, maar dat dit de enige keer was en u nadien niet meer werd lastiggevallen. Dit is wederom tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het sms-bericht dat u in dit verband aanbrengt, kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten. Om enige bewijskracht aan een dergelijk document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien stemt de inhoud van dit bericht wederom niet overeen met uw verklaringen. U stelt namelijk dat in het bericht verwezen werd naar uw broer en dat erin stond dat u hen geld moest en dat ze u niet konden vinden. Ze zouden dan uw familie, uw vrouw en kinderen, aanvallen (CGVS, p.23). In het bericht dat u neerlegt ter staving staat enkel vermeld dat iemand iets zal overkomen nu u die zet heeft gedaan en dat ze alles controleren. Er staat nergens een verwijzing in naar geld dat u hen nog zou moeten, noch naar uw broer of uw familie. Dit onderstreept dan ook nog verder de ongeloofwaardigheid van deze bedreiging. Ten slotte dient in dit verband ook nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw relaas over de redenen waarom u El Salvador verliet of er niet naar zou kunnen terugkeren dit dreigbericht niet spontaan vermeldt (CGVS, p.11-12), hetgeen de geloofwaardigheid ervan nog verder ondermijnt."

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift aanvoeren dat verzoekster de gebeurtenissen niet zelf heeft meegemaakt en zij bijgevolg niet alles weet, dient wederom onderstreept dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij voldoende inspanningen onderneemt om informatie te vergaren aangaande de problemen met de bendes die haar genoopt hebben haar land van herkomst te verlaten, *quod non*.

Verzoekende partijen hekelen in het verzoekschrift voorts dat de *protection officer* verzoeker nooit heeft gevraagd naar de inhoud van het bericht, doch slechts een algemene vraag heeft gesteld zodat er verwarring tussen hen is ontstaan. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat bij verzoeker wel degelijk duidelijk gepeild werd naar de inhoud van het dreigbericht dat hij ontving nadat zijn gsm zou zijn gestolen (administratief dossier, CGVS M, p. 23). Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde hij hierover geen

verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Het *post-factum* betoog als zou er een misverstand ontstaan zijn tijdens het persoonlijk onderhoud, teneinde hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, kan dan ook niet overtuigen.

Overigens dient nog gewezen op artikel 17, § 2 van het KB CGVS: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook hebben gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

In zoverre verzoekende partijen nog beargumenteren dat een detail dat tot nu toe enkel in de klachten zou staan niet *per se* een tegenstrijdigheid inhoudt, dient opgemerkt te worden dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding zouden hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij tijdens hun procedure internationale bescherming coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en (mee) de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van herkomst..

2.3.5.2.5. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersingsproblemen waarmee verzoeker zou te maken hebben gekregen en de daaraan gelinkte vervolgingsfeiten, kan er – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beargumenteerd – evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster als gevolg hiervan zou hebben gekend na verzoekers vertrek uit Guatemala, zijnde achtervolgingen, afpersing en pogingen tot het meenemen van hun oudste zoon (administratief dossier, CGVS V, p. 11, 13-14).

In de bestreden beslissingen wordt daarenboven nog op goede gronden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen aangaande deze telefoontjes en afpersing dermate flagrante tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten dat de geloofwaardigheid ervan nog verder op de helling wordt geplaatst: *“Zo stelt ze, gevraagd naar wanneer ze voor het eerst werd opgebeld, dat dit één maand was voordat ze de tickets naar België kocht (CGVS (...), p.12), wat 15 dagen voor het vertrek op 13 oktober 2021 was (CGVS (...), p.10). Nadien stelt ze echter dat ze voorheen ook al werd gebeld, maar nooit opnam (ibid.). Uiteindelijk zou ze dan reeds sinds januari 2020 gebeld zijn (ibid.). Vervolgens stelt ze dat ze deze telefoontjes niet opnam omdat het erg opdringerig was en het ene telefoontje na het andere (ibid.). Later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt ze dan weer dat ze maandelijks gebeld werd (CGVS (...), p.16). Deze incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Tevens stelt ze dat, als gevolg van het niet antwoorden op de telefoons, de bendeleden haar opbelden om te zeggen dat ze iets wilden en dat ze haar gezien hadden (CGVS (...), p.13). Dit houdt echter weinig steek gezien uw echtgenote volhoudt dat ze nooit opnam (CGVS (...), p.12). Tevens is het weinig aannemelijk dat de bendeleden meer dan een jaar elke maand bellen en dat uw echtgenote dat dan ook zonder ernstige gevolgen kan negeren (CGVS (...), p.13), zeker gezien de bendeleden zouden geweten hebben waar jullie wonen (CGVS, p.23; CGVS (...), p.14). Indien ze uw echtgenote werkelijk iets wilden aandoen, hadden ze haar wel gemakkelijk weten te vinden.*

Voorts is het niet aannemelijk dat uw echtgenote de telefoontjes meer dan een jaar negeert, maar dan plots beslist om uit nieuwsgierigheid toch een keer op te nemen (CGVS (...), p.16). Nochtans stelde ze eerder dat ze deze telefoontjes aan uw problemen linkte en dat ze bang was om op te nemen (CGVS (...), p.12). Tevens legt ze aangaande de vraag voor geld ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt ze bij de DVZ dat de bende haar 50 000 quetzales per maand vroegen (Vragenlijst CGVS bij DVZ (...), vraag 5). Over 10 000 quetzales rept ze daar met geen woord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt ze dan weer dat de bende haar eerst 10 000 quetzales per maand vroegen en als ze dat niet kon betalen, diende ze éénmalig 50 000 quetzales te betalen opdat ze haar met rust zouden laten (CGVS (...), p.17). De incoherenties in haar verklaringen ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid ervan.”

In zoverre verzoekende partijen de tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaring aangaande de geëiste som(men) pogen te vergoelijken stellende dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken snel en kort moet zijn, wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de

vragenlijst op de Dienst Vreemdelingen zaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingen zaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas zou hebben vermeld, *quod non*.

De Raad merkt bovendien op dat de vaststelling dat de nieuwe chauffeur niet werd lastiggevalen door de bendes (administratief dossier, CGVS V, p. 18) verder de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partijen ondermijnt. Immers koppelen verzoekende partijen de afpersingsproblemen aan het feit dat verzoeker over het vervoersmiddel, de 'tuk tuk', beschikte (administratief dossier, CGVS V, p. 11). Het enkele feit dat de 'tuk tuk' zou zijn veranderd van uitzicht (*ibid.*, p. 18), kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het nog steeds een vervoersmiddel betreft waarmee de chauffeur inkomsten genereert.

2.3.5.3. De documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de kopieën van aangiftes en andere stukken van de politie of het parket kan, behoudens hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld, worden opgemerkt dat zij een gesolliciteerd karakter vertonen daar zij zijn opgesteld op basis van de verklaringen van respectievelijk verzoeker of verzoekster en zijn niet gebaseerd op een onafhankelijk onderzoek waardoor zij eenvoudig te manipuleren zijn. Deze documenten kunnen dan ook bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegedicht. Te meer daar uit de objectieve landeninformatie (administratieve dossiers, map 'Landeninformatie') blijkt dat er door de endemische corruptie in Guatemala talrijke frauduleuze documenten in omloop zijn. Het gaat hier dan zowel om vervalste stukken als over officiële stukken die op frauduleuze wijze, via corruptie van onder meer politiemensen en medewerkers van het bureau van de procureur, bekomen zijn. Dit alles maakt dat aan Guatemalteekse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht. Bovendien kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Met betrekking tot de overige documenten overweegt de commissaris-generaal nog op goede gronden: *"De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De geboorteaktes, paspoorten, identiteitskaarten, uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten namelijk louter persoonsgegevens van u en uw gezin die in deze beslissing niet ter discussie staan. De documenten aangaande uw zaak, de cédula de Vecindad, het inschrijvingsbewijs van uw voertuig, de foto's van uw tuktuk en de autorisatie van de Guatemalteekse overheid dat u binnen het openbaar vervoer mag werken tonen enkel aan dat u een zaak had waarbij u diensten verleende die onder openbaar vervoer vallen. Ze staven echter op geen enkele manier de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Uit de foto's van uw kinderen en uw echtgenote kan evenmin iets worden afgeleid over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Ze doen dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."*

Verzoekende partijen voeren geen verweer tegen deze motieven van de bestreden beslissingen zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen

op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeërelateerd geweld in Guatemala wijdverspreid en ernstig is.

Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendegeërelde geweld in Guatemala, voornamelijk gepleegd door Barrio 18 en Mara Salvatrucha, hoe wijdverspreid ook, uit zijn aard en of vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in Guatemala zo zou zijn dat het bendegeërelde geweld een hoog percentage van de bevolking treft, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalaëekse samenleving en het Guatemalaëekse grondgebied, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala”* van januari 2018, p. 57). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals geld, wraak, macht, etc.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In die zin wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalaëek een complementaire vorm van bescherming te bieden doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en/of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

2.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is

aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en verzoekster eveneens door haar vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET